

LA FARGA

SETMANARI CASTELLARENC

ANY IV :: NUM. 193
Castellar del Vallès - 6 novembre 1936

Redacció, Administració i Impremta:
Puig d'la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

C. N. T.

U. G. T.

Gesta inoblidable

Dedicat als obrers del ram de la construcció

Castellar, ha donat una prova de fe neixent, un poble quan està convençut, prefereix morir que viure esclau.

I aquesta gesta reflexa als homes del futur, ja que l'han dada els obrers del ram de la construcció. El dia 31 del proppassat mes, quan el crit fou llençat pels sindicats de Barcelona, tots com un sol home, acudiren per a fortificar els pobles de la costa, amenaçats per la bèstia feixista, sense mirar interessos particulars, prescindint de totes les ideologies, oferiren les armes de treball i si això no és prou, oferiren les pròpies vides.

No han estat necessaris els seus treballs, però no per això deixa d'ésser un alt valor i una gesta que ha de servir de mirall per als demés.

Castellar, petit en el que respecta els seus límits geogràfics, però no deixant de tenir homes amb voluntat de ferro i una fe cega pel triomf.

Visca el ram de la construcció!

LES JUNTES

PERFILS

CASILDO I JO

Les últimes ratlles solars s'esbiaixen part d'amunt del Puig de la Creu. Van callant les remors de la tarda rera les vinyes color d'aram. En les copes dels oliverars i cap als marges del torrent, s'esmuny una simfònica xiscladissa d'ocells que van a joc. Pels camins, encara, excursionistes i boletaires, posen una nota de festosa companyonia amb els comentaris consegüents, melàngics com la tarda que fina.

Guanyen la drecera, quatre rerassagats; el cistell al braç, amb brucs i estrepes, el bastó amical al puny; i una sobtada aroma de romaní i espígol s'escampa delicadament al seu entorn.

Al revolt del camí, un dels passants, girant-se casualment, escruta la franja de terra remoguda del vinyar, on les

meves preferències solitàries s'entretenen, amb ribets d'incipient sembrador sense quimeres.

—Jo diria que conec aquell pagès!... —diu de cop, el subjecte, a l'atalaiar me. —Aquella cara no m'és desconeguda!—

El passant, torna a mirar-me. El «pagès» al qual creu reconèixer, sóc jo. No obstant, pel seu posat, sembla no atinar la seva imaginació a dibuixar la figura que cerca.

Seguidament, un company, li objecta. —No t'entretenguis, Casildo!... Tenim el temps just per arribar a l'auto que surt de Castellar...—

Els quatre passants, van perdent-se camí de Casildo avall.

Ara sóc jo que fixo la mirada, curiosa, interrogant. Aquell nom, aquella veu,

diuen quelcom al meu interior. Casildo, Casildo. . Com ell, jo confegeixo que tampoc no m'és desconegut aquell rostre, aquella figura, aquell mirar...

I deixant el meu entreteniment, assegut a un marge, la memòria va fent de les seves, entre records llunyans i episodis de joventut atolondrada. Finalment, concentro l'atenció, que retrocedeix cap a uns anys de febres i neguits; i recordo plenament a Casildo; Em vénen ganes de cridar-lo. Ja és lluny, però; i en l'inefable doli de remembrances acumulades seguidament, la fantasia em va bastint al Casildo de més de vint anys enrera; quan l'optimisme pueril dels cors joves comporta les més xardoroses benaventures dels primers anhels i les primeres ambicions.

De no ésser tan lluny, a Casildo li hauria pogut dir, estrenyent-li la mà, compenetrats ambdós d'una alegria sobtada:

—Certament, no et sóc desconegut, Casildo!... Fa bastants anys, convisquérem junts, una etapa llarga de sobresalts imborrables, amb la quimera dels quals érem ditxosos, perquè no teníem tantes preocupacions, ni tants «interessos creats» que ara ens lliguen a la vida i al món, tot i sentint-nos més apartats cada dia del mateix món i de la mateixa vida, per aquells tènues fils de plata que van lentament del cap al cor...—

I com més recobro la sensació d'aquell passat, més va perfilant-se dintre meu l'etapa significativa, tota lluminosa i poemàtica, amb la que anà lligada la meua actuació, amb l'actuació, de Casildo.

Fou en els darrers anys de la publicació d'«El Poble Català», diari nacionalista i republicà de bona memòria. Casildo era l'ordenança de la Redacció i a la vegada, l'ase dels cops del regent de la impremta, de l'administrador i de tota la colla de periodistes enrolats per a la confecció del referit diari.

Temps ubèrrim, ple de romanticismes i de bona voluntat, que traspuava un intens afecte per a totes les coses espirituals, per a totes les coses artístiques o de combat, d'empreses enlairades i solenns; tot al vol d'un catalanisme pur, d'una compenetració de sentiments altruistes...

Tu, Casildo, com jo, segurament no hauràs oblidat aquells companys... A

Pere B. Tarragó, cap responsable de la tasca, avui funcionari buròcrata; a Manuel Fontdevila, encarregat dels reportatges de compromís i actualment director de l'«Heraldo de Madrid»; a Ernest Bach, que feia les Polítiques; a Carles Zanni, sempre aqueferat amb les Municipals i Telègrams i avui diligent antiquari; a Jaume Carrera i Pujal, que ja el temptaven les qüestions econòmiques i que feia la Diputació i el Govern Civil; a Climent Lozano, crític musical i pianista exquisit; al poeta Masó i Ventós, ja traspassat malauradament, que escrivia l'«Ideari»; a Joan Tomàs, altre repòrter expert, avui adscrit a l'Agència Havas; i finalment, al que signa aquesta crònica, encarregat llavors de la crítica general i de la secció «Ecos»;... aquest mateix al qual has atinat a reconèixer avui, entre aquestes magnífiques terres vallesanes... Tots joves, animosos, actius, plens de llibertat i bon humor, per als quals les hores ni els dies no comptaven, com no fos pels instants fantasiosos i optimistes que s'empenyien els uns als altres amb la passió ardenta i colorida que l'Amor—força i turment de tots els temps—feia néixer magestuosament al voltant nostre...

I tu, Casildo, bon jan meticulós, assisties a aquell cenacle, i t'hi adaptaves per la força de la costum, l'obediència al càrrec, i el contagi amb tota aquella joventut alegre i batalladora.

Com nosaltres, Casildo, tenies els teus anhels, els teus afanys, les teves ambicions, que també te'ls puc recordar ara... Per exemple: sospiraves ja de temps, amb una fruïció extrema, poder assistir a les Falles de València i tornar a veure al «Miquelet» famós; dalies, amb una obsessió constant, per estrenar un «traje a quadros» i unes sabates de xarol; i sobretot, vivies i mories, entre dubtes i turments, per aquell gran amor d'una galleja, gelosa i repatània, que s'anomenava Basilissa, amb la qual renyies cada dos per tres, fins a tornar a ésser cor que vols cor que desitges, gràcies a aquelles cartes amoroses que jo escrivia, a instàncies teves, i que sempre, invariablement, desitjaves que fossin encapçalades amb aquell «A mi entrañable amor primero».

Ja veus si me'n recordo!... Segurament, i així ho desitjo, hauràs amb el temps, pogut obtenir ja totes les tres ambicions, especialment la darrera, perquè t'ho mereixies, i era molt lògic, com deia Manuel Fontdevila tergiversant els mots, que visquessin amb completa harmonia sempre, la Basilissa i el Cabildo.

Recordes, com jo, tota aquesta joventut que evoco?... Recordes les turbulències d'aquelles nits?... l'activitat d'aquelles tardes?... Fes memòria. Teclejaven les linotips, hi havia febre al vol de les

taules, les Minerves funcionaven, i entre l'aldarull funambulesc del carrer de l'Este, tu anaves diligent recollint les «quartilles» acabades, complimentaves al telèfon, començaves el correu, atiaves les estelles a l'estufa; i encara, com una Sibila tímida, rebies els encàrrecs, els avisos de compromís, que quasi cada dia, per l'un o per l'altre, tenies de suportar de totes aquelles amigues atribulades que portaven un enigma al cor amb el somriure als llavis, i venien gentilment a serenar-se a l'escalf d'aquella Redacció sensible.

Les amigues d'aquell temps, totes de circumstàncies, i totes formals i fantasioses com nosaltres, que gustaven de l'amor com una necessitat justificada... Amigues i «novias», amb les quals et feies un embull, Casildo, quan compareixien confidents, perquè no sabies, particularment amb les tres que rumbejava el que escriu aquestes ratlles, a l'hora de prendre els encàrrecs, quina era la *novia* de les nits, quina la dels dissabtes i diumenges, i quina la dels dilluns a divendres... Rosses i brunes, i amb noms extravagants, i amb picardies i exaltaments més extravagants encara, que al tedi de les seves hores anormals hi afegien el concurs de la suprema il·lusió de pecar sense malícia, sense el risc d'un previ compromís transcendental.

Que n'és de lluny ja tot això!... I com ens fa reaccionar avui la petulància d'aquells jorns ingràvits, que ara remorem com qui contempla agosaradament un paisatge misteriós que ens embadalia i ens emocionava, com a uns Dons Joans d'opereta!...

Com no? Si fins a vegades hi havia el condiment d'un perill insospitat que redoblava la sensació d'una aventura no massa reeixida i recalitrant... Et recordes, Casildo, d'aquells assetjaments nocturns en què tu actuaves de «sereno»?... Carmen Flores, Mulei Hafid, Joaquim Montero, tots tres brillants a la moda llavors, semblava que s'haguessin confabulat per amargar-me l'existència, ressentits inopinadament per uns comentaris meus en la secció «Ecos»... Gangues de l'ofici que no es preveien... I pensar que l'odi d'aquests personatges populars s'havia concentrat tot per mi, quan precisament, en la mateixa setmana, havien abundat en més càustiques diatribes i comentaris comprovats, altres dos periodistes amics, des de les pàgines d'«El Liberal», l'un; i en les columnes d'«El Progreso», l'altre. En el primer, «David Coperfiel»—en vida Francesc Ibàñez—en la seva secció de «Juglerias»; i en el segon, l'Amichatis, en els seus famosos «Comentarios Agudos».

Com un guàrdia de corbs, tu, Casildo, plantaves cara, essent el més indefens i el

més tímid... Però el bon nom de la Redacció i l'amistat sentida, t'hi obligava sincerament, no hi ha dubte.

Plantaves cara, he dit; i ho tenies provat, Casildo. No em guardaràs de mentir, si recordes aquella jornada en què fores el més valent de la colla. La colla de la Redacció que, per a commemorar la diada del 11 de setembre, portaves ufanosament la corona llaçada, al davant de tots, vers l'estàtua de Casanova; i tot just arribats a la Ronda de Sant Pere, a b els primers crits i visques, i les primeres notes d'«Els Segadors», tu rebies estoicament les primeres garrotades també, que la policia, massa ferotge, repartia amb tota fúria. Havies plantat cara per convicció, i per aquesta mateixa convicció, resultares un altre màrtir.

Què més?... De les anècdotes d'aquell temps, totes sucoses i variades, n'hi hauria per a fer tot un llibre. Ja veus si podies identificar-me, Casildo, quan has passat pel camí de Cusidó!... Ja veus si la nostra amistat mereix aquests records. Records puerils que et faran somriure, n'estic segur; com també, probablement, faran somriure a algú que ens lleigeixi. No obstant, però, teniem vint anys, i una joventut dinàmica i florida. I a n'aquest temps emplaço als que somriguin.

Vint anys... Qui els hagi tingut, i els hagi passat una mica a semblança tan sols, de la manera que els fruïrem llavors, tu i jo, Casildo, podrà comprendre fàcilment que, si tot l'esdevingut en aquella etapa gloriosa i pintoresca, pot fer néixer ara una compassiva rialleta maliciosa, també pot originar, per la diversitat d'emocions sentides, un lleuger extremiment d'enyorança i melangia..

J. VIVES I BORRELL

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

Fusteria de B. Gelis

Carrer del Centre, 12

Estant de ple a la temporada de construcció de cases, faig avinent que per tenir instal·lada maquinària moderna, serviré amb tota rapidesa, bon treball i amb el màxim d'economia.

No encarreguen cap treball sense consultar abans a la

Fusteria B. Gelis - Centre, 12

ELS NOSTRES COL·LABORADORS

La dama de la flor de sang

Aquesta descripció històrica és basada en la poesia «L'heroïna de Daventry», premiada amb l'Accèssit a l'englantina en els Jocs Florals de València en l'any 1932 i publicada en aquest setmanari.

(acabament)

nasaltres tinguem una vida restringida mentre la gent que viu en el nostre aixopluc i sota la nostra tutela pot donar-se el gust d'esplaiar-se i divertir-se tranquil·lament?

—No, Muci, no; la gent que viu sota la nostra protecció no fa el que dius perquè no té mitjans per fer-ho a causa de mermar-los-hi tu amb nous tributs que són noves tribulacions per a ells; la gent del nostre poble, la gent que en el teu ducat viu, l'amoroseixen llargament amb la suor del seu front, amb el bleix reconfortant de llurs besades i amb el cant dolç i manyac de cançons plenes de tendresa i d'amor pairal... Com vols que aquest poble es diverteixi si té l'ànima llatzerada per les vexacions de què el fas víctima? Quin respecte i quina admiració pot sentir per nosaltres si no sabem captar-nos llurs afectes i llur reconeixement per mitjà de la condescendència amorosida amb la virtut de correspondre a llurs sacrificis?

Aquest menestrals i gent del camp que fa poc han intentat veure't per tal de manifestar-te, segurament, llurs contrarietats i llur indignació per la forma com els tractes, no mereixien que corresponguessis a llur desig per tal de resoldre a satisfacció de tots aquesta enutjosa qüestió que tant plors i sofriments em costa pel gran amor que sento per tu i perquè estimo la teva vida com si fos la meua i també perquè sento per aquesta gent treballadora i honrada la més viva admiració, la més forta simpatia i el més pur anheli de benaurança, no mereixien doncs, un tracte més en relació amb el teu nom i amb el nostre llinatge?

—Ah Godina! les teves paraules són un glavi que va martiritzant la meua vida; la teua veu i els teus plors em fan pensar, sinó perquè tinc proves del teu amor, que tu t'alegraries d'una dissort meua per tal de quedar-te senyora i majora de tots els meus bens i fortuna. Però dec insinuar-te: ¿que no et plauen els meus esforços i les meves combinacions per tal de procurar-te el millor i més confortable benestar?

—Res, marit meu, em podrà retornar l'alegria ni res aixugarà les meves llàgrimes sinó és retornant la pau i la tranquil·litat a aquest sofert poble. Jo, per tal de poder contemplar com en llur es-

perit reneix la cordialitat i l'harmonia necessàries en aquests moments entre ells i nosaltres, estic disposada a fer els més grans sacrificis i a afrontar els més greus perills: la pau a llur esperit i la satisfacció a la meua ànima d'esposa fidel i de filla d'un poble de sang noble i heroica m'obliguen a parlar-te així. ¿Correspondràs generosament al meu prec ple de dolcesa i d'amor patri?

—Si és tan intens el teu desig de fer-te ben voler del poble—digué el duc—malgrat la resolució que jo prengui, tu seguiràs suplicant i martiritzant-me fins aconseguir la teua cobajança; per això estic convençut que és inútil tota abvertència, tot consell i tot quant pugui dir-te per tal de fer-te desistir...

Posades en aquest camí les coses, contra la meua voluntat cediré a les teves constants súpliques mitjantsant la promesa de complir el que vaig a mamar-te.

—Serà acatada la teua voluntat—digué Godina—car no crec que m'ordenis fer una cosa que estigui renyida amb l'amor i l'afecte d'espòs que sempre m'has demostrat i al qual jo he procurat de correspondre de la manera més fidel possible.

Muci vegé en les paraules de Godina com una mena d'afebliment en acomplir el que ell li demanaria; i resoltament i amb gran energia li digué:

—Demà a la mateixa hora d'ara i muntada d'alt d'un cavall i sense un fil de roba al teu damunt, des d'ací aniràs i donaràs un tomb per la mateixa plaça on s'hi reuniren els dissidents de les meves disposicions i els promotors d'aquells aldarulls, sense que cap dels servents de les nostres cavalleries t'acompanyi. Acomplerta aquesta missió, el poble, pel voler teu, serà eximit del que tu per ell demanes.

Mentre Muci deia això, anava fregant-se les mans i els ulls li brillaven encesos pel foc que ell creia que havia de fer cendres els anhels de redempció d'aquest poble oprimat. Va equivocar-se per quant Godina, refeta de la impressió que li causà tan inhumana proposta, després de meditar uns moments contestà amb gran enteresa:

—Senyor Duc: Malgrat que el vostre mandat és un atemptat a la moral, al pu-

dor i a la dignitat meua i un deshonor a la vostra casa, accepto, resignada, aquesta imposició. Serà per a mi un sacrifici i una prova dins la qual no hauria mai pensat que vós haguéssiu tingut la gosadia de proposar. ¿Aquesta és la demostració del vostre amor, dels vostres afectes i del vostre desinterès per a mi? ¿Aquest és el consol que doneu a les meves penes?...

Serà acomplerta la vostra voluntat per tal de deslliurar el poble del jou al qual vós el teniu sotmès. Penseu, però, que tot ha acabat entre vós i jo.

Godina, presa d'un fort nerviosisme es retirà a llurs habitacions particulars acompanyada de llurs serventes a plorar l'amarguesa d'aquella estulta decisió.

La descabellada proposta d'alleugeriment de tributs imposada per Muci a Godina s'escampà ràpidament per tota la ciutat i cadascú comentava amb duresa la impròpia voluntat del duc i elogiava així mateix el gest heroic d'aquella dama que per tal de sentar amb immobles fonaments la pau perduda d'aquell poble esclavitzat, s'havia amotllat pel seu amor, a aquella dura prova.

La gent de Daventry, ja de si mateixa prou compressiva, volgué testimoniar llur agraïment a la noble i generosa duquessa i tot seguit es circularen ordres entre el poble per tal de què en els moments de l'heroic sacrifici ningú presenciés tan desconcertant espectacle i sols en el cas de tenir d'auxiliar a la virtuosa dama d'algun accident en la seva altruista missió.

L'endemà, a l'hora senyalada, Godina eixia del palau muntada en un briós corser i agafada de la brida i apoiant llurs peus als estreps de la sella partí amb el cor apenat per l'espectacle però amb l'ànima esponjada per la joia que anava a proporcionar a llurs vassalls.

El duc, durant aquells moments d'emoció en el poble, estava en la seva habitació, el cap cot, l'esperit alabatut i l'ànima llatzerada pel remordiment, i frenètic i pres d'un sofriment intern perdé els sentits i caigué desplomat al peu d'un silló on es trobava.

El soroll que produí el seu desvaïment alarmà alguns servents que es trobaven prop i a l'entrar el trobaren a terra, immòvil i amb una ferida al front produïda pel cop donat al tocar amb un dels peus del llit.

S'havia acomplert la imposició i Godina retornà al palau amb l'esperança i el goig a flor de llavis. Més a l'entrar, el servent porter li donà la nova del trist accident que costà la vida al funest duc.

L'amor refluí de nou en el cor de l'alta dama i agenollada als peus del cos

exànim del seu marit, l'omplí de plors i de besades i amanyagant son rostre sagnós l'oprimí en el seu pit.

Godina s'alsà desconsolada i amb els ulls amarats de llàgrimes mentre la sang d'aquella ferida feia néixer damunt el pit de l'heroïna de Daventry, una flor que mai més és mustigà i per la qual aquell poble ha viscut redimit i feliç.

AMAT GOSALBES

●● ESPORTIVES ●●

Diumenge rebrem la visita del potent equip de Sabadell, U. E. La Salut, que compta amb valuosos equippers, entre ells destacant: Serrentill, el nostre ex-jugador; Barcelona, el ràpid interior dels Olímpics; Armengol, mig centre del Mollet F. C.; Royal, el jove porter del C. E. Sabadell, etc. No dubtem que en resum, serà un encontre ben emotiu.

Ahir estigué un directiu local a la Lliga amateur per arreglar els últims detalls del campionat que té de començar a mitjans del mes actual. Probablement, divendres vinent, podré donar la relació exacte dels clubs que han d'integrar el grup i la data del començament del campionat.

NOTI-SPORT

NOTICIARI

LA COL·LECTIVITAT DE FLEQUERS

Els flequers de la nostra població, han arribat a una col·lectivització baix el nom de l'«Espiga Castellarenca», llevat de la «Cooperativa Castellarenca», que ha suprimit la venda del pa com a cosa pròpia, si bé també tindrà establerta la venda de pa en el seu establiment a compte de la col·lectivitat de flequers.

Han establert també el següent horari de venda en els mateixos establiments:

De les 7 del matí a la 1 de la tarda i de les 5'30 de la tarda a les 8 del vespre i els dissabtes de 7 del matí a 1 de la tarda i de les 4 de la tarda a les 9 del vespre.

Diumenge, tancat tot el dia com es venia fent.

Queda suprimit el repart a domicili el qual únicament s'efectuarà a l'extraradi de la població.

Les vendes s'efectuaran al comptat.

LA INCORPORACIO A FILES

Eus assabentem del Decret de la Conselleria de Defensa de la Generalitat de Catalunya, data 24 d'octubre darrer, inserit en el Diari Oficial de la Generalitat

del 31, per mitjà del qual s'ordena la incorporació a files dels ciutadans que, com a classes i individus de tropa pertanyin al cupus de files de les lleves dels anys 1934 i 1935.

Degudament assessorats, podem dir que estan exceptuats d'incorporació aquells individus que, tot i pertanyent a les esmentades lleves hagin deixat de prestar el servei militar per exclusions en virtut de prorroques, inutilitats, serveis auxiliars i àdhuc els excedents de cupus o cupus d'instrucció.

La incorporació dels individus de les lleves del 1934 i 1935, a excepció dels compresos en el paràgraf anterior, hauran de portar-la a cap presentant-se a la Caixa número 26 a Barcelona, els dies següents:

Del dia 6 al 10, inclusiv: Els d'Infanteria i Cavalleria.

Del dia 11 al 14, inclusiv: Els de les demés Armes i Cossos.

Els individus que residint a Catalunya, pertanyin a Caixes situades en altres províncies, ocupades o no per les tropes faccioses, efectuaran llur presentació a la Caixa més propera a llur residència.

Els pertanyents a les lleves del 1932 i 1933, queden mobilitzats i efectuaran llur incorporació, quan ho determini la Conselleria de Defensa per mitjà d'Ordre que dictarà de la mateixa manera que s'expressa.

BALL AL SINDICAT

Diumenge, a la tarda i a la nit i en el Saló Sindicat, es celebraran grans balls organitzats per l'empresa «Hot-Club», i la part instrumental anirà a càrrec dels «Pla-Pey» de Granollers.

Pel diumenge, dia 15, podem avançar que la susdita empresa té organitzats uns altres balls amb la cooperació de l'orquestrina «Dinàmics Band».

GRANDIOS MITING

Organitzat pels Sindicats C. N. T. i U. G. T. conjuntament, diumenge, a les deu del matí, i en la Sala Popular d'Espectacles, tindrà lloc un grandios miting d'afirmació Revolucionaria, fent ús de paraula els companys Olarte, per la U. G. T.; Canela, per la C. N. T.; Estivill, per la U. G. T.; i Baez, per la C. N. T., presidiran l'acte els companys de la localitat Camil Carenas, de la C. N. T., i Joan Amorós, de la U. G. T.

LA COL·LECTIVITZACIO DE LES FABRIQUES VDA. DE JOSEP TOLRA S. A.

El passat dimarts al vespre tingué lloc a la Sala Popular d'Espectacles de la nostra població, una assemblea de tots els treballadors de les fàbriques Tolrà, per tal de donar compliment al recent Decret de Col·lectivització de les empreses comercials i industrials de la Conselleria d'Economia de la Generalitat. Per tant el company Vicenç Roca, com a director de les susdites fàbriques exposà clarament als reunits ço que calia fer per complimentar el Decret de referència, fent el nomenament dels Consells d'Empresa i Consells Generals d'Indústria,

acordant-se que cada dia s'anirien reunint els treballadors de les diferents seccions de la fàbrica per tal d'anar procedint al nomenament dels treballadors que han de formar part dels dits Consells. Pel company Valentí Buxadé, foren llegits els principals articles del Decret, després de lo qual passà a preguntar a l'assemblea si estaven conformes en ratificar la confiança al company Roca, com a Director, tota vegada que ja havia estat elegit pels treballadors, contestant l'auditori afirmativament. El company Roca regacà aquesta doble confiança que els obrers li dipositaren afegint que ara més que mai era quant tots els treballadors tenien l'obligació de procurar en complir els nostres deures dintre del treball, tota vegada que actualment treballarem per a nosaltres mateixos i ja que és així, procurem fer-nos creditors tots de la responsabilitat que cada un té dintre la seva secció.

LA INSTRUCCIO MILITAR

El passat dimarts al vespre, foren cridats els minyons compresos en l'edat dels 21 als 30 anys i que portessin menys de sis mesos de servei, per tal d'ensenyar-los la instrucció que determina el recent Decret de la Conselleria de Defensa de la Generalitat, havent estat nomenats els següents instructors en aquesta població:

Alferes d'Infanteria de Complement, Joan Teixidó Torrents.

Sergent d'Artilleria, Ignasi Valls Creus.

Sergent d'Infanteria, Josep Abril Ustrell.

Sergent d'Infanteria, Albert Bulló Forgas.

Tots els minyons es presentaran a una de les espaioses Sales de l'ex-Patronat Escoles Tolrà, on tindrà lloc la instrucció i els companys instructors convingueren en començar l'ensenyament definitiu demà dissabte, de 4 a 6, diumenge, de 10 a 12 i els demés dies de 6'30 a 8'30.

Agrupació Esportiva Castellar F. C.

Diumenge, dia 8 Tarda a les 3

No deixeu d'admirar

l'encontre més emotiu de la temporada

U. E. La Salut (Sabadell)

Royal

Larrosa Bellva:

Nicolàs Armengol Colominas
Castellanos Gallego Vinardell Barcelona
Serrantill

Castellar F. C.

Simó

Albert Vives

Busqueta Montserrat Rius
TorrentsII Carreras Camprubí Homet Oliveras
Suplent: Morlan

BATERIA DE CUINA

de les millors marques

les trobareu a la Llauneria

M. Rovira - MAJOR, 49
TELEFON 20